

ради надежда та Израилева, азъ самъ вѣрзанъ съ тѣя вериги.

21 Я они мѣ рекоха: нѣ нито писмо придохме за тебе отъ Иудеи те, нито нѣкой отъ братіа та дойде и спомена, или говори нѣщо зло за тебе.

22 Но молиме те (да ни кажешъ) да чвеме отъ тебе самаго що мыслишъ ты: защото знаеме че за таа ересь секаде говоратъ противно.

23 И като мѣ впредѣлиха единъ день, дойдоха при него мнозина въ странноприемница та: които побчаваше за царство то Божіе, и оувѣрвааше ги за Исуса отъ законатъ Моисеовъ и отъ пророцы те отъ оутринь та дори до вечерь та.

24 И едни отъ нихъ се оувѣрваха на дѣмы те мѣ, а дрѣги не вѣрваха.

25 И понеже кѣха не согласни по междѣ себе, отхождаха си, като имъ рече Павелъ едно слово, защо добре е реклъ Дѣхъ сватый чрезъ проорока Исаіа на нашинте Отцы.

26 Когато е продѣмалъ: иди къ тоа народъ, и речи: со слышатѣ ще да чвете, и не щете да разѣмѣете: и като гледате ще да видите, и не щете да видите.

27 Защото отлѣстѣ сѣрдце то на тѣя людіе: и съ оуши те си тешко слышатъ, и съ очи те свои са зажмали: за да не видатъ съ очи те, и да ме разѣмѣатъ съ сѣрдце то, и да се обѣрнатъ да ги исцѣлимъ.

28 Да знаете прочее защо спасеніе то Божіе на язычници те се прати, и они ще да чвѣтъ.

29 И като изрече той тѣя слѣвеса, отидоха си Иудеи те, и имаха голѣмо прѣніе по междѣ си.

30 Я Павелъ седе тамо цѣлы двѣ години со свое то си иждивеніе, и принимаше сичките които дохождаха кодъ него.

31 И проповѣдаваше царство то Божіе, и оучеше за Господа нашего Исуса Христа, со всяко дерзновеніе невсзбранно.

